

Felült az ékezet az A-ra,
Ugyanis, fájtszegénynek a háta.
Pedig egyenes a két lába szára,
Mintha meghúzták volna léniával.
Az így lett **Á** betű nagy fájdalmában
Csak úgy á-á-áogatott áriázva.
Mikor mellé lépett az **L** egyenes háttal,
Ki olyan, mint a katonatiszt állva.
Szigorúan ránézett a betű **Á**-ra,
Az összerezzent és elhallgatott várva,
Mi fog történni, ha nem ágat,
Rászól az L :"-Csak bátran!"
„-Nem lehetsz első, ha szánlak!
Tégy úgy, mint egy erős várfal,
Ki mindent kiáll a megpróbáltatásban.”
A betűnknek elkerekedett szeme-szája,
Olyan nagyon, mintha szellemet látna.
S mire felocsúdott ott találta
A kerek **O**-t nagy csodálkozva.
Harmadiknak csatlakozott oda,
Mert erős volt a kíváncsisága.
Bár lemondóan is tud ógatni azóta,
Mióta az írnök kerekre megformázta.
De most inkább szánalom a hangja,
Mert a szabályokat néha ő sem bírja.
Elmenekülne sokszor, ha tudna,
S a vonalakon tovább gurulna.
De máskor is, akárcsak mostan,

Beállt mögé az **M** nagy komótosan.
Ahogy ott állnak egymás után sorba,
Kitalálod mi lesz belőlük összeolvasva?
Egy érdekes csoda szó számomra,
Mely bebújik a gyerekágyakba.
Megszépíti a sötét éjszakákat,
S elrepíti őket tündérországba.
Kimondom én a megfejtést, hátha,
Nem jut eszedbe, e nagy gyorsaságban:
ÁLOM a varázsszó! Bizony jól gondoltad!
Én is, te is jól ismerjük mindannyian.
Csak hunyd le a szemedet szép lassan,
Ne gondolj semmire, s ő máris ott van.
Megelevenedve a betűk játékosan.
Elrepítenek a szép álomvilágba.